

É J I D Ő B E N

Belépsz kifakult álmomba,
sötét alakom megérinted,
áttetsző kéz,
átvilágítasz az egykori
tisza hajnalok fényével.

Könnyű kéz, fiatal vágyak szárnya,
az éjszakából múltamba röpülsz,
s az ifjúságom rejtett tisztásain
kék hold-harmatot
s tört nap-cserepeket gyűjtesz.

Parázsló hangokat
szórsz a hús éjbe,
járatlan évek bozótjában
rég feledett dalok fészkeit kutatod.

S mikor az álomtól felsikolt
a rémült szem,
elmerülsz a langyos hajnali fényben
s meghinted vele a lázban suttgó,
cserepes ajkat.

Enyhe kéz, könnyű madár az éjszakámban,
hozzásúrlódtál
a felhőkhöz, az álmok ormához,
s most a reggel pusztá vidékein
visszatérsz országodba,
valahová a szelek mögé,
ahol egy ifjú,
fölébe hajoló mellből
fehér jácintszirmok
hulltak forró ajkamra.

J E L E K

A tücsök parazsat
ringat
a hangja bölcsőjében.
A vizen haránt árnyék
kék csónakot
himbál.
Az est tüzeknek
fanyar illatát hordja
s ködfátylat tereget.
A fa rajtakapottan
szorongat markában
pár forró csillagot.
A felbolydult cserjés
sűrűje mögött
zöld szem
villan:
benne a várakozás
sikolya ég
s a titkok kéjes
borzadálya.

ESTI HANGOK

A napnak halványkék szárnya nő,
s kibontja s elrepül,
közrefogják a korai madarak,
s mikor estére elég önnön tüzén,
örök főnix, visszaszállnak
a madarak s meghozzák a hírt,
melyben még parázslanak a hangok.

Neked, ki nem tudsz már hinni bennük,
neked, ki vágytalan nézed
ezt az igéző varázslatot,
neked, ki elfelejtetted,
mi az élet és mi a halál,
neked hiába szállnak az esti madarak
a nyárfákra s az ereszekre.

Mikor már semmi sem csábit,
megleled emlékeidben az esti hangokat,
körül nézel a megváltozott világban
s rádöbben sz, hogy lekéstél
minden csodáról, minden visszhangról,
hogy nem is láttad soha
a könnyek fényét s színeit
az elrévedő szemnek,
hogy nem is érezted soha
az égő ajkat melleden,
és hogy már nem is tudod,
ki vagy.

PÁSZMÁS, SÖTÉT ESŐ

Összetört
a túl könnyű hajó.
És nem lelted meg a partot,
melyet a reggel
legcsókosabb szelei cirógnak.
A forró homokban sehol sem volt
Odüsszeusz lábnyma.
Nincs többé a jóshely
oszlopok közt,
a fiatalság áldozati tűzével.
Hallgat Szibilla.
A fehér, áttetsző szobor
nem ragyogott fel előtted.
Felhők göncében
szürkéll a kővé vált idő,
hideg márványszemek
néztek le rád.

S nem kívántad meg
a lótuszt, a feledés virágát,
a táj nem nyílt meg előtted.
Lustán hömpölygött a folyó:
túlán rőt sivatag,
itt sziklák és szennyes, sötét víz,
száraz avarral teleszórva.

Bekiáltottál az éjbe:
vigyél át, révész,
e sötét óra zátonyai közt
szakadék nyílt, nedves út
az alvilági hegyekhez.

És átevezett
a régi, jól ismert partra.
Elnézted a távolban:
kopár fák, szűk láthatár,
s fölötte pászmás,
sötét eső.

A SÖTÉTSÉG CSÖPPJEI

Forró öklömrre
csöpög
a sötétség.

A föld alatt
üt
a mélységek gongja.

Semmilyen víz sem
lesz hideg többé,
semmilyen lélegzet
sem lesz tiszta,
semmilyen vér

nem lesz már piros,
semmilyen fa
nem éled már meg,
semmilyen mag
nem kel ki.

A szem üres lesz,
a hang halott.

Valahol messze
omlik
az ég.

A VILÁG HÚRJAI

Lélegzel levelek közt,
nehéz páfrányok alatt, mohában,
új hangokat keressz
a mély barlangok konok cseppjeiben,
gyökerek közt, a fák likacsos testén,
a föld álmait susogó forrásvízben,
az éj meredek szirtjei között
magára maradt szívben,
élsz és dalolsz, örök Orpheusz —
ős szelek meghintették
a világot véreddel.

Épp hogy felébredt, csodálkozó szemek
— ó, hogy villódtak bennük a titkok —
nézték naponként más-más arcodat,
és a te ifjú, keserű, fényes ajkad
a cserje közt, a zuhogó csöndben,
a némán gyűlő viharfelhők alatt,
meg a kezed, mely ott csillámlott
a világ rejtett húrjain.

Azóta dalolsz, sejtések és szívek közt,
a szerelem sose múló illatában,
a szemek kiolthatatlan reggelében,
a magány fénylő-sötét mélyén,
dalolsz, ha megnyílik az ismeretlen,
dalolsz, ha minden más száj néma.

Valaha, egy ősrégi
tenger magányos szigetén
a tengerészek fájdalmas rikoltást hallottak,
mely hírül adta: „A nagy Pán halott!”
Azóta is üveges szemmel
várnak az éjben — hogy hírül adhassák
a világnak, te is
halott vagy mindörökre.

Gyűlölnek, mert te vagy az álmok atyja,
a tiszta hangok örökifjú istene,

felhők s csillagok pásztora.
Nem hallják, amit mondasz
a föld, a tenger, az ég szavával:
Rugaszkodjatok el az éjbe merült szigettől!
Nem halljátok, mennyi dal
ébred a fészkelő szelekbe,
nem látjátok az öblök felett
újjászületett világosságot?
Ne várj ott a homály ölében,
nem hal meg a fény.

ACS KÁROLY fordításai